

Arrest

nr. 181 834 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 23 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 24 december 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Sierra Leone nationaliteit.

Op 16 mei 2011 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid.

Op 3 oktober 2012 beviel verzoekster van haar minderjarig kind T.T.

Op 18 oktober 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 november 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 18 oktober 2013 ontvankelijk.

Op 24 december 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 121 449 van 26 maart 2014 bevestigde de Raad de voormelde beslissing van 24 december 2013.

Op 11 april 2014 bracht de ambtenaar-geneesheer een advies uit aangaande de ingeroepen medische problematiek in de aanvraag van 18 oktober 2013.

Op 14 april 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 18 oktober 2013 ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad dat nog hangende is (rolnr. RvV 155 102).

Op 22 april 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 7 juli 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 1 augustus 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordde aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; het was immers ouder dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag.

Op 1 augustus 2014 kreeg verzoekster opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 augustus 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies).

Op 29 oktober 2014 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 november 2014 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit, dat luidt als volgt:

“Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 29.10.2014 een standaard medische getuigschrift voor opgesteld door dr. C. F. op 16.10.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 05.09.2014, 04.04.2014 en 16.10.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven i (sic) het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 18.10.2013 waardoor DVZ op 14.04.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.”

Op 27 november 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 29 oktober 2014 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Dat is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

B., F. R.R. Nr: [...]

Geboren te Freetown op [...]1988

+ Kind:

T., T. R.R. Nr: [...]

Geboren te Brussel op [...]2012
Nationaliteit: Sierra Leone
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14/04/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18/10/2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18/10/2013 (zie bevestiging arts dd.26/11/2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14/04/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan B., F. (moeder) te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van enkele beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Verzoekster voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat de “ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat :

“betrokkene in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voorlegt waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18/10/2013.”

Terwijl artikel 9 ter als volgt luidt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van beschikbaarheid en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: [...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. [...]"

Terwijl het uiteraard duidelijk is –op basis van deze wettekst – dat de ingeroepen elementen zich niet kunnen resumeren tot het al dan niet bestaan van een “ongewijzigde gezondheidstoestand”.

Terwijl er duidelijk sprake is van “elementen”, zonder dat deze een beperking inhouden naar de precieze aard ervan; dat deze dus kunnen betrekking hebben op elk element dat dienstig is in het kader van de aanvraag, en dus minstens ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid, alsook elk nieuw element dat ingeroepen wordt; Terwijl verzoeksters aanvraag immers verschillende argumenten aanbracht om de eerdere beslissing in vraag te stellen, zo onder meer schreef zij in haar vraag dd 29/10/2014 dat

“op basis van deze bijkomende informatie dat de diagnose duidelijker wordt gesteld én dat de ziekte zo ernstig is dat zij levensbedreigend kan zijn én dat er evenmin een passende behandeling beschikbaar is in Sierra Leone.

Tenslotte dient ook gerefereerd te worden naar de beroepsprocedure in de mate dat het medisch advies dat inderdaad aan de basis lag van de ongegrondheidsbeslissing fundamenteel een beoordelingsfout bevat, of minstens een gebrekkige diagnose – namelijk het bestaan van één nier- zodat het inderdaad noodzakelijk en nodig is om een nieuwe en volledige aanvraag opnieuw voor te leggen aan de administratie.”

“...Het kind is geboren in België met die aandoening en wordt hier dagelijks behandeld met supplementen bicarbonaat en dit in verschillende doses; hierbij is het van belang zoals de dokter ook toelicht in het medisch attest dd 5/9/2014 dat deze doseergellullen speciaal hiervoor in de apotheek worden toe bereid (4).

De behandeling is levenslang maar bovendien is er een serieus risico dat deze aandoening zal evolueren naar een nierinsufficiëntie, binnen een onbepaalde termijn.

De duur van de behandeling is onbepaald en het kind werd regelmatig gehospitaliseerd; 1 X in februari 2014 en 2 X in maart 2014 (5- attest van 4/4/2014).

De prognose is een chronische nierinsufficiëntie en een strikte opvolging in nierpediatrie is derhalve onontbeerlijk, evenals een snelle toegang tot pediatrie omwille van de uitdrogingsepisodes met metabolische acidose want als het kind niet voldoende “gecompenseerd “ wordt, treedt er een metabolische acidose op die schadelijk is voor verscheidene organen en dewelke fors de groei remt;

Volgens de dokter mag de behandeling niet worden onderbroken; bovendien stelt ook zij dat het ondenkbaar is dat het kind die behandeling in Sierra Leone zou kunnen krijgen (zie stuk 4)

Ik voeg ook een attest bij van de Ambassade van Sierra Leone die bevestigt dat er geen behandeling voor deze aandoening is in Sierra Leone (6).

Het spreekt voor zich dat deze ziekte/afwijking per definitie een enorm risico inhoudt voor het leven, minstens voor de fysieke integriteit van het kind, dat nog zeer jong is, en zeer kwetsbaar.

Terwijl echter uit het administratief dossier blijkt dat deze argumenten geenszins werden voorgelegd aan de raadgevend geneesheer die zijn advies begint met de –opdracht beperkende- zinsnede :

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 29.10.2014 en d.d. 18.10.2013 te vergelijken.

Terwijl uit de wettekst niet blijkt dat de raadgevend geneesheer zich moet beperken tot het vergelijken van medische documenten, nu zijn opdracht ruimer is en hij zowel risico, mogelijkheden van beschikbaarheid en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, moet beoordelen;

Terwijl hij aldus alvast een niet in de wet voorziene beperking invoert van de elementen die in acht dienen genomen te worden; dat de administratie hem uiteraard ook moet op de hoogte stellen van de argumenten die in de nieuwe aanvraag zelf worden aangevoerd, teneinde hem toe te laten een volledig advies te geven.

Terwijl de raadgevend geneesheer minstens eveneens advies dient te verschaffen- aldus hogervermelde wettekst- omtrent de toegankelijkheid en beschikbaarheid .

Terwijl hoe dan ook de administratie in het kader van de motiveringsverplichting rekening dient te houden met alle pertinente elementen die werden aangevoerd.

Terwijl zij zich echter eveneens beperkt tot het vaststellen van een ongewijzigde gezondheidstoestand – en er dan zonder enig verder onderzoek te doen-of te vragen aan de raadgevend geneesheer- aan toevoegt dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid reeds werden onderzocht in het kader van de vorige beslissing, alhoewel hieromtrent in de nieuwe aanvraag nieuwe gegevens worden aangevoerd, zoals o.a. de noodzaak van dagelijkse behandeling, preparatie op maat van de medicatie, en een attest van de Ambassade, alsook een uitdrukkelijke vermelding van de pediater dat deze behandeling niet mogelijk is in Sierra Leone.

Tweede onderdeel

Doordat het advies luidt dat het gaat om exact dezelfde aandoening.

Doordat bovendien elke omschrijving van de aandoening ontbreekt waardoor het onmogelijk is na te gaan waarover men het precies heeft...

Terwijl de raadgevend geneesheer stelt dat de aandoening van betrokkene niet wezenlijk verschilt van de aandoening die beschreven werd in het medisch attest gevoegd bij de vorige aanvraag...en dat het om exact dezelfde aandoening gaat.

Terwijl de bestreden beslissing, noch het advies vermelden over welke aandoening het eigenlijk gaat, temeer daar er daaromtrent volgens verzoekster, die beroep indiende tegen de beslissing dd 14/4/2014, daarin een manifeste beoordelingsfout gebeurde met betrekking tot de aard en de ernst van de aandoening.

Terwijl in eerste instantie het besluit dat het om dezelfde aandoening gaat niet beantwoordt aan een gemotiveerd advies en dat minstens een korte maar duidelijke omschrijving dient gegeven te worden van de betreffende aandoening om te kunnen nagaan of de beslissing wel degelijk op deugdelijke gronden kon worden genomen.

Terwijl de motiveringsplicht vereist dat minstens een duidelijke beschrijving wordt gegeven van de aandoening om te weten of de bestreden beslissing gebaseerd is op de juiste en volledige feiten.

Terwijl ook de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de beslissing op juiste en volledige feiten gebaseerd is, doch dat dit bij gebreke aan enige omschrijving/beschrijving van de medische aandoening onmogelijk is, temeer daar ook de beslissing dd 14/4/2014 het voorwerp uitmaakt van een annulatieprocedure omwille van een aangevoerde beoordelingsfout mbt de ziekte van T.

Terwijl het medisch advies dd 11/4/2013 immers uitdrukkelijk vermeldde : “uit deze medische attesten blijkt geenszins dat de huidige nierfunctie deficiënt zou zijn” of nog er trad braken op ten gevolge van een acidose, maar bij ontslag was de nierfunctie genormaliseerd”

Terwijl aldus in het kader van de eerste aanvraag weliswaar werd gemeld dat T. 1 nier heeft en dat hij een probleem kende, doch dat nergens werd bevestigd in de diagnose ivm de “aandoening” dat T. lijdt aan een ernstige aangeboren nierdysfunctie met verlies van bicarbonaat voor dewelke hij een dagelijkse behandeling nodig heeft- die niet mag onderbroken worden, en waarbij de gelulen met exacte dosering op maat worden gemaakt in de apotheek; dat de aandoening kan evolueren naar nierinsufficiëntie; bovendien uit de pediater enorme reserves mbt het ontwikkelen van andere tubulaire dysfuncties...(zie attesten dd 16/10/2014 en 5/9/2014)

Terwijl het duidelijk is dat er geen sprake kan zijn van een normale nierfunctie.

Terwijl ook de stelling dat de aandoening ongewijzigd is, aldus een totaal onjuiste premisse is in de beoordeling.

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat in de beslissing dd 14/4/2014 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, zonder te refereren naar hetgeen verzoekster daaromtrent aanvoerde als nieuwe gegevens in de aanvraag van 29/10/2014.

Doordat de bestreden beslissing vervolgens op basis van die –onterechte en vage conclusie- stelt dat ook- de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen reeds werden besproken in het kader van de eerdere aanvraag en aldus de ingeroepen elementen reeds eerder werden ingeroepen.

Terwijl verzoekster verwijst naar alle elementen die zij in haar vraag dd 29/10/2014 nieuw aanvoerde (zie eerste onderdeel voor de tekst , o.a. de noodzaak van dagelijkse behandeling, preparatie op maat van de medicatie, en een attest van de Ambassade, alsook een uitdrukkelijke vermelding van de pediater dat deze behandeling niet mogelijk is in Sierra Leone.) zodat de bestreden beslissing niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar het advies daaromtrent dd 11/4/2014.

Terwijl uiteraard ook de ziekte niet correct werd beoordeeld maar dat eveneens de nieuwe elementen zonder enig onderzoek terzijde worden geschoven hetgeen een schending uitmaakt van de aangevoerde wetsartikels.

Dat dit middel in de uitgewerkte onderdelen volstaat om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motiveringsplicht voorzien in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente argumenten in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent – in tegenstelling tot wat verweerder lijkt te betogen – niet dat verzoekster geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster aldus de motieven, dan nog kan die verzoekster kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekster meent dat de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer en van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Ze verwijst in haar eerste onderdeel van het enig middel naar het gestelde in de bestreden beslissing dat de gezondheidstoestand van haar zoontje ongewijzigd is ten aanzien van

de eerder ingediende aanvraag van 18 oktober 2013. Verzoekster verwijst naar de eerste en derde paragraaf van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en stelt dat op basis van de wettekst de “ingeroepen elementen” zoals vermeld in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet kunnen samengevat worden tot het al dan niet bestaan van een ongewijzigde gezondheidstoestand. Verzoekster meent dat de ingeroepen elementen kunnen betrekking hebben op elk element dat dienstig is in het kader van de aanvraag, en dus eveneens ook op de beschikbaarheid en toegankelijkheid. Verzoekster wijst erop dat zij in de aanvraag van 29 oktober 2014 heeft gesteld dat de diagnose thans duidelijker is, dat de ziekte zo ernstig is dat ze levensbedreigend kan zijn en dat er geen passende behandeling beschikbaar is in Sierra Leone. Ze wees er in de aanvraag op dat er een beroepsprocedure hangende is tegen de beslissing die de eerdere aanvraag ongegrond heeft verklaard omdat er volgens haar sprake was van een fundamentele beoordelingsfout nu de diagnose werd beperkt tot het feit dat haar zoontje een enkele nier heeft, terwijl het kind nood zou hebben aan een dagelijkse behandeling met supplementen bicarbonaat en dit in verschillende dosissen. Verzoekster verwees in de thans voorliggende aanvraag naar het medisch attest van 5 september 2014 waarin de arts stelt dat deze doseergellullen speciaal in de apotheek moeten worden bereid, dat de behandeling niet mag worden onderbroken en dat het ondenkbaar is dat het kind die behandeling in het herkomstland kan krijgen. Tot slot verwees verzoekster in de aanvraag ook naar een attest van de ambassade van Sierra Leone dat stelt dat er geen behandeling voor die aandoening is in Sierra Leone.

Verzoekster meent dat de raadgevend geneesheer een te beperkte opdracht heeft gekregen nu hij zijn advies begint met de zinsnede “u vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 29.10.2014 en d.d. 18.10.2013 te vergelijken”. Uit de wettekst blijkt volgens verzoekster dat de raadgevend geneesheer zich niet moet beperken tot het vergelijken van medische documenten, maar de opdracht ruimer is nu hij zowel het risico, de mogelijkheden van beschikbaarheid en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet beoordelen. Zowel de raadgevend geneesheer als de administratie moeten volgens verzoekster rekening houden met alle pertinente elementen. Zo acht ze het niet afdoende dat de gemachtigde, zonder enig verder onderzoek te doen of te vragen aan de raadgevend geneesheer, motiveert dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid reeds werden onderzocht in het kader van de vorige beslissing, alhoewel hieromtrent in de nieuwe aanvraag nieuwe gegevens werden aangevoerd zoals de noodzaak van dagelijkse behandeling, bereiding op maat van de medicatie en een attest van de ambassade en een uitdrukkelijke vermelding van de pediater dat volgens beiden de behandeling niet mogelijk is in Sierra Leone. In haar derde onderdeel herhaalt verzoekster dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat in de beslissing van 14 april 2014 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand, de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, zonder te verwijzen naar hetgeen zij als nieuwe gegevens in de aanvraag van 29 oktober 2014 heeft aangevoerd. Nu de nieuwe elementen zonder enig onderzoek werden opzij geschoven, maakt dit volgens haar een schending uit van de aangevoerde wetsartikelen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde als volgt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat een motivering in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet enkel een beoordeling van de medische stukken voorgelegd in het kader

van een vorige aanvraag en een navolgende aanvraag vergt. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het “de ingeroepen elementen ter ondersteuning” van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling” zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid, hoewel ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen, niet zonder meer beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen.

De eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd op 14 april 2014 ongegrond verklaard. De beslissing steunde op het advies van de ambtenaar-geneesheer die besloot: “*vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Sierra Leone.*” De beslissing van 14 april 2014 steunde op dit advies en het beroep tegen deze beslissing is nog hangende bij de Raad.

Op 29 oktober 2014 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekster aanvoert, heeft zij in deze aanvraag uitdrukkelijk gewezen op een aantal nieuwe elementen, andere dan diegene die werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 18 oktober 2013, met name een nieuw standaard medisch getuigschrift met een bijlage van 5 september 2014 dat nieuwe informatie bevat in verhouding tot het eerder voorgelegde medisch attest. Zo blijkt dat dokter F., hoofd van de dienst pediatrie van het universitair ziekenhuis Saint -Pierre in die bijlage inderdaad stelt “*cet enfant reçoit des suppléments de bicarbonates quotidiennement en plusieurs prises. Des gélules avec des dosages précis doivent être préparés en pharmacie à cet effet. [...] Il me semble impensable qu’un enfant issu d’un milieu social défavorisé puisse bénéficier d’un tel suivi et traitement dans son pays d’origine*” (vrij vertaald: « Dit kind ontvangt dagelijks supplementen van bicarbonaat in verschillende innames. Gellullen met precieze doseringen moeten worden gemaakt in de apotheek vanuit dat oogpunt.” [...] “Het lijkt me ondenkbaar dat een kind uit een benadeeld sociaal milieu zou kunnen genieten van een dergelijke opvolging en behandeling in zijn herkomstland”). Daarnaast voegde verzoekster eveneens een attest van de ambassade toe van 10

juni 2014 dat stelt “*This is to certify that T.T. born [...], 2012 in B. is undergoing treatment for nephropathy at Hospital Saint Pierre. The embassy wishes to inform that there is no known facility in Freetown, Sierra Leone for the above ailment.*” (vrij vertaald: Dit is om te attesteren dat T.T. geboren op [...], 2012 een behandeling ondergaat voor nefropathie in het Sint-Pietersziekenhuis te Brussel. De ambassade wenst te informeren dat er geen gekende instelling in Freetown, Sierra Leone is voor de voormelde ziekte.).

Hoewel de gemachtigde niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door verzoekster ingeroepen elementen ter ondersteuning van een navolgende verblijfsaanvraag, houdt de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet in dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat die elementen in de besluitvorming werden betrokken alsook dat verzoekster moet kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar ingeroepen elementen ter ondersteuning van haar navolgende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

In het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet dient derhalve uit motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te blijken waarom de gemachtigde oordeelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de navolgende, *in casu* de aanvraag om verblijfsmachtiging van 29 oktober 2014 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat uit het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeksters kind ongewijzigd is ten aanzien van de vorige aanvraag van 18 oktober 2013. De gemachtigde stelt vast dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert omtrent de aangehaalde gezondheidstoestand van het kind van verzoekster waaruit op afdoende wijze blijkt waarom de door verzoekster in haar aanvraag van 29 oktober 2014 aangehaalde gezondheidstoestand van haar kind niet kan worden aanvaard als een nieuw element, zijnde een element dat nog niet werd ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt de gemachtigde dat in de beslissing van 14 april 2014 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeksters kind en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst werden onderzocht.

Zonder bijkomende motivering laat dit motief in de bestreden beslissing niet toe te begrijpen waarom de elementen ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag van 29 oktober 2014, met name de recente informatie over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling van een dergelijke nierziekte in Sierra Leone zoals opgenomen in het attest van specialist F. van 5 september 2014 en in het attest van de ambassade van Sierra Leone, op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden.

Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat zowel de arts-adviseur als de gemachtigde de nieuwe pertinente elementen over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling van de specifieke nieraandoening van haar kind in Sierra Leone, zoals uitdrukkelijk aangehaald in haar aanvraag van 29 oktober 2014 en met stukken gestaafd, zonder enig onderzoek hebben terzijde geschoven. Dat in een eerdere beslissing van 14 april 2014 m.b.t. een vorige aanvraag de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst werden onderzocht, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde niet motiveert omtrent de voormelde nieuwe informatie van betrouwbare bronnen over de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Sierra Leone van de behandeling van de specifieke vorm van nefropathie waaraan het kind lijdt. Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden waar hij in de nota stelt dat de bestreden beslissing ingaat op de door verzoekster aangehaalde elementen en neergelegde stukken. De arts-adviseur heeft wel verwezen naar het attest van specialist F. van 5 september 2014, doch gaat geenszins in op diens bemerking dat het voor hem ondenkbaar is dat het kind van verzoekster de gepaste behandeling in zijn herkomstland kan krijgen en noch de arts-adviseur noch de gemachtigde gaan in op het attest van de ambassade dat wederom stelt dat geen behandeling voor nefropathie in Freetown, Sierra Leone gekend is.

Verweerder schendt dan ook de formele motiveringsplicht, in combinatie met artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, door niet afdoende te antwoorden op de nieuwe elementen, met name de nieuwe

elementen over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling van de specifieke nieraandoening van haar kind in Sierra Leone, die door verzoekster nochtans werden ingeroepen ter ondersteuning van haar aanvraag van 29 oktober 2014 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter en door stukken werden gestaafd.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES